

един, мушкал го с шило в дебелините и прочее... Чак призори, когато се разтропал магерът, оставил го без да може да вземе ни една пара.

Работата, както ми изглеждаше, беше лоша. Приказвах с подсъдимия — отрича всичко. „Нито — казва — съм смятал да го убивам, нито да го грабя. Работил бях — казва — на манастирското лозе и не ми плати. Изигра ме. Отидох да си искам парите. Скарахме се... ех, посбутахме се малко, — и това беше...“

А игуменът имаше медицинско свидетелство, експертиза, магерът видял онзи като изкача от килията — с една дума, доказателства — доволно! А пък и репутацията на моя — като пискул отгоре на всичко! Нейсе. Дойде денят на заседанието. И — тук сега, стана нещо чудно. Калугерът, който знае от що, уплаши ли се, че онзи кога да е, като излезе от затвора, пак ще му отмъсти, съвестта ли го загриза, който знае, не можах да разбера защо, но съвсем смекчи показанията си. А пък той беше най-важният, потърпевшият свидетел! Ех, аз казах там каквото можах и съдебните заседатели, по оная, понякога съвсем чудновата логика, характерна за тия „на-